

hvad man maatte kunne evaluere andre mindre Fordele til, altsaa i Alt c. 100 Kr., desforuden nævnte Tillæg for 8 og 16 Aars Tjeneste for dem, der havde faaet Hæderstegn — et Tillæg, som for de 2 Klassers Vedkommende udgjør henholdsvis 50 og 95 Kr. om Aaret — saa er dette Tillægs Værdighed dog vistnok et saadant, at det neppe med fuld Frie vilde kunne regnes med. Dertil kommer, at selve Hæderstegnet giver jo en anden Pensionsfordel, saaledes at, naar man vilde tage dette Tillæg med i Pensionsberegningen, saa fik Vedkommende baade i Pose og i Sæf; han fik baade Pension i Forhold til Tillæget, og han fik den beregnet for 2 Aar mere, end han virkelig havde gjort Tjeneste i. Det forekommer mig dog, at dette maa betyde Noget, naar man vil undersøge, om dette Tillæg paa Grund af lang Tjeneste for dem, der have Hæderstegn, skal komme i Betragtning eller ikke. Meningene har, dengang da Lovforslaget i 1874—75 blev forelagt, været den, at det ikke burde have Indflydelse. Hvad dernæst Kvartergodtgjørelsen angaar, saa er det jo sikkert nok, at en Del af de militære Underklasser, som behandles i det foreliggende Lovforslag, have en saadan Kvartergodtgjørelse. Det er jo Underkorporaler og Korporaler, der, hvis jeg ikke er feil underrettet, staa opførte med Beløb af henholdsvis 36 og 60 Kroner; men disse vedblive jo at faae Klassepension, og for disse Vedkommende kommer Spørgsmaalet aldeles ikke frem. Jeg tror, at dette Beløb af 100 Kr., der er ansat som Tillæg til den faste Lønning, eller er tillagt den faste Lønning, førend Pensionen udregnes for de Vedkommende, ikke er fastsat med noget smaaligt Kniberi eller af særlige Hensyn til at spare paa Pensionerne, men de ere ansatte til, hvad man har anset for at være nogenlunde svarende til, hvad disse andre Indtægter virkelig indbringe dem. Jeg skal her paa dette Punkt indskyde en maatte ikke aldeles overflødig Bemærkning, og det er den, at jeg jo her i disse Forhold i Ordets egentligste Forstand taler som Løgmænd. Dengang jeg modtog dette Lovforslag saavel som det, vi nylig behandlede, til Forhandling med Rigsdagen, da var der jo allerede naaet fuld Overenskomst mellem vedkommende Fagministre og det andet Thing om alle disse Kalkulationer — saavel med Hensyn til Invalideforsørgelse som angaaende Pensionsafsaetne, og det var netop denne fulde Overensstemmelse med Hensyn til det, der jo egentlig var det Væsentlige, medens Uoverensstemmelse kun vare om Bestyrelsens Former og Vignende, der bevægede mig til at gaa ind paa Krigs- og Marineministerens Forslag om at forhandle Lovene videre med Rigsdagen i denne Samling. Jeg gif ind derpaa blandt Andet, fordi Klassepensioneringen var bortfalden. Det stod for mig saaledes, at det egentlig maatte være den særlige og eiendommelige Værdighed af den hidtil gjældende Pensionslov for de militære Underklasser, at der ikke fandt en Kvotaberegning Sted, men

at der gennem Klassepensioneringen var en stærk Hensyntagen til de Enkeltes Tjenestegjerning i Hæren og i Flaaden, der maa have været Grunden til, at disse Mennesker have været forhandlede med Rigsdagen af Fagministrene istedetfor som andre Pensionslove at være forhandlede af Finansministeren. Nu, da man gif bort fra Klassepensioneringen og over til Kvotapensioneringen, saae jeg ikke, at der var nogen væsentlig Hindring tilstede for, at jeg kunde søge Krigs- og Marineministerens Omme om at blive befriede for videre at føre dette Omme frem; men det er deraf en Selsølg, at det ærede Thing vil paa enkelte ja maaste paa flere Punkter komme til at savne det indtrængende Kendskab til de særlige Forhold, der ere gjældende for de Mænd, som tjene i de to Eater, som det vilde kunne have gjort sikker Regning paa at kunne træffe hos vedkommende Fagministre. Denne udførlige Forklaring giver jeg paa Forhaand som en Udfyldning for, hvis jeg skulde blive attraperet af en eller anden mere Sagtyndig eller Fagtyndig i en lille Bildfarelse. — Det ærede 5te Medlem for Kjøbenhavn (Sonquidres) udtalte et Omme om en lille, men rigtignok gennemgaaende Forbedring i Pensioneringen for de militære Underklasser ved istedetfor at fastholde Lovforslagets Tal 30, 45 og 60 pCt. at gaa til $\frac{1}{3}$, $\frac{1}{2}$ og $\frac{2}{3}$, som laa til Grund for Beregningen af Klassepensionerne i Loven af 1851. Det ærede Medlem angav, at det vilde være en gennemsnitlig Forbedring af omtrent $\frac{1}{9}$, og for saa vidt kunde jeg jo som Finansminister ikke gjøre nogen alvorlig Indvending derimod, da det jo ikke kunde blive noget overvælbende stort Beløb, der kunde blive Tale om; men jeg tror dog, det vilde være noget betænkeligt at rokke ved det, man nu er bleven enig om som passende Pensionsansættelser mellem den Minister, som jo særlig maa varetage disse Klassers Lær, og den ene af Rigsdagens Afdelinger. Jeg mener, at der maa stærke og virkelig alvorlige Grunde til for at fravige det, Grunde, som jeg vil anerkjende være tilstede, naar det gjaldt om en væsentlig Forbedring, men som det forekommer mig mindre ere tilstede, naar der er Tale om noget saa Lidet som det, det ærede Medlem angav i Tal. Naar man paa dette Punkt, med Hensyn til Procenterens Størrelse, vil sammenligne det her foreliggende Lovforslag med Bestemmelserne i den almindelige Pensionslov, saa maa man jo ogsaa erindre, at de Statsstjenere, der her er Tale om, have en særlig Afgang til at opnaa højere Pensioner derved, at enkelte Aar tælles for flere. Jeg nævnte det før med Hensyn til Hæderstegnet, og det Samme gjælder jo ogsaa om effektiv Krigstjeneste. Det er jo ganske vist, at, naar man sammenholder det, der i forrige Samling af Krigs- og Marineministeren var foreslaet i Pension, med de Pensioner, der vilde fremkomme naar det foreliggende Lovforslag bliver til Lov, saa bliver der paa ganske enkelte Punkter en lille